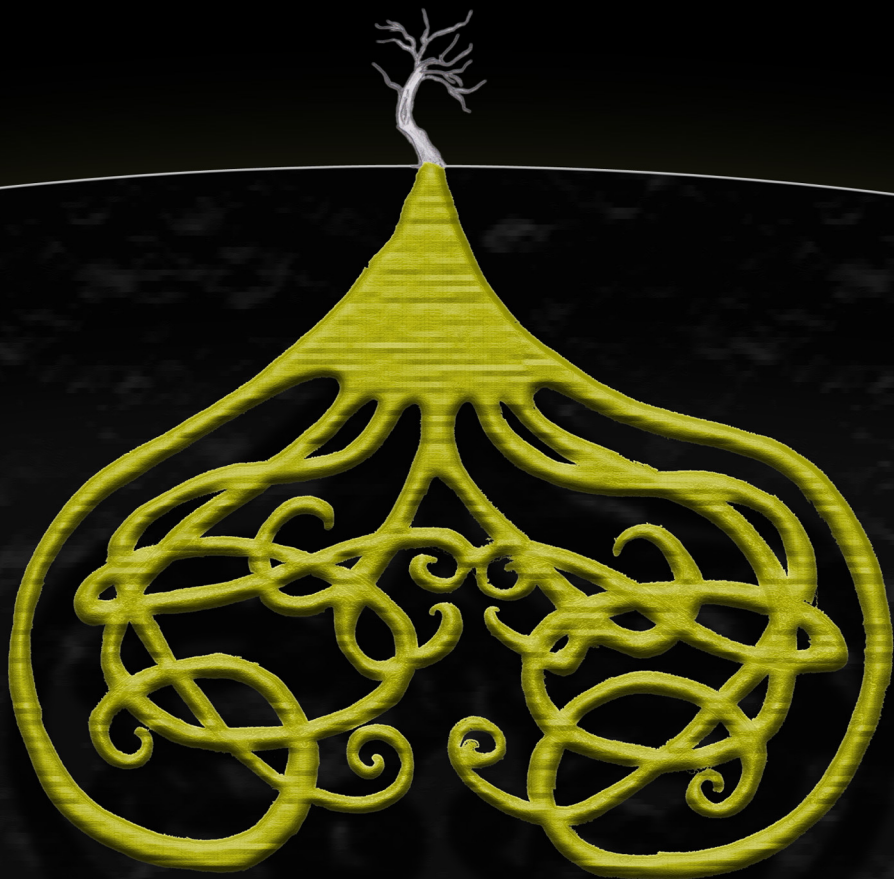

Veikko Mikkonen
Maailmanrumpu

Osa 2:

Tuulen varjo

Veikko Mikkonen

Maailmanrumpu – osa 2:
Tuulen varjo

© 2017 Mikkonen, Veikko
Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi
Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa
ISBN: 978-951-568-186-7

Kannen kuva: Tiia Kinnunen

1. Menneen talven lumet

Kivenpurija avasi silmänsä. Hänen poskensa tuntui märältä. Sikäli, mitä hänen verestävät silmänsä saattoivat erottaa, hän oletti makaavansa aivan vesirajassa. Hänen päässään jyskytti kuin elämänsä mäskikarnevaalien jäljiltä. Moisten jälkitila selettäisi myös sen, miksi peikko ei lainkaan muistanut kuinka oli joutunut tänne rantakiville virumaan, saati minkä vuoksi. Sitten hänen utuiseen mieleensä palautui muistikuvia taistelusta – piirityksestä jotain linnaa vastaan. Enempää hän ei jaksanut ajatella, vaan sulki jälleen silmänsä – Siinä sai olla kylliksi mietittävää joksikin aikaa. Virta piti rauhoittavan liplattavaa ääntä.

Hänen mielensä vaelsi viime kevääseen.

Virta piti rauhoittavan liplattavaa ääntä soljuessaan Kivenpurijan karvaisten nilkkojen ympärillä. Puro oli toki sula, vaikka seisovammista vesistä jäät olivat hädin tuskin lähteneet. Peikko katseli alavirtaan, eteläkaakkoon.

"Pari viikkoa takana", hän tuumi ja käänsi katseensa latva-vesien suuntaan. "Lähes toinen mokoma edessä."

Ei Kivenpurija suinkaan valittanut jouduttuaan tälle pitkälle reissulle kauas kotiluolan lämmöstä ja notkuvista pöydistä – juttuun juju oli unohtaa kaikki se, mitä muuta voisi olla tekemässä tälläkin hetkellä, ja keskittyä koko sielustaan siihen mitä puolestaan teki. Ja nyt hän vilvoitteli jalkojaan hyisessä puropahassa puolimatassa vuorenpaikkojen maille.

Ilmat olivat olleet selkeitä, muuan varomaton kauris oli hiljattain sattunut kohdalle ja kivilingon ammus osunut maaliinsa, joten nälkäkään ei päässyt vaivaamaan. Puroa seuraamalla Kivenpurija pääsisi vielä muutaman päivän matkan, ennen kuin täyttäisi ison leilinsä ja suuntaisi nuolisuoraan pohjoiseen.

Maisemat olivat pikkuhiljaa vaihtuneet lähes yksinomaan miellyttävän varjoisaksi kuusimetsäksi, joskin Kivenpurija piti täkäläisiä kapeita ja korkeita yksilöitä jotenkin epäluotettavina, suorastaan luhina. Mutta silti se vei ehdottomasti voiton niistä lukuisista hyisistä soista ja siivottomista lehtimetsäryteiköistä aluskasvillisuuksineen ja iänikuisine pajukoineen, joita hän oli alkumatkan joutunut rämpimään.

Peikkoa ei kuitenkaan vielä houkutellut siirtyä metsän syvyyteen, sillä jyhkeiden puiden varjostama maasto oli yhä paikoin paksunkin lumipeitteen vallassa – oli näet hyvinkin aikainen alkukevät. Siinä mielessä vilvoittelu saattoi olla väärä sana; oikeastaan Kivenpurija hoivasi pitkän marssin jälkeen pakkottavia jalkojaan. Yhtä kaikki, hyvältä se tuntui, ja pian harmaa jätti olikin valmis jatkamaan matkaa.

Hän nosti koipensa virrasta, heitti hieman aloitetun kauriin olalleen ja leilin toiselle. Se oli sellainen vuohennahkainen kaksiosainen pussimainen kapistus, jonka näöstä olisi saattanut kiskoa alatyylisen vitsin jos toisenkin. Vaikka päivä olikin kirkas, korkeat kuuset varjostivat puronvartta tehokkaasti, ja matka tahtui mitä sujuvimmin.

Kivenpurija seuraili parin päivän ajan hiljalleen levenevää

virtaa väliin leväten, väliin raa'asta kauriista haukaten, ilman suurempia sattumuksia. Hän ei juurikaan tehnyt eroa yön ja päivän välillä, vaan rytmitti taipaleensa täysin sen mukaan, kuinka sattui huvittamaan.

Kolmantena tähtikirkkaana yönä Kivenpurija arveli seitsentähtisen kauhan yllä tuikkivan pohjannaulan olevan sillä mallilla, että hän saattoi kääntyä suoraan kohti pohjoista ja metsän syliä. Niinpä peikko täytti leilinsä purosta viimeistä kertaa. Kauriista ei ollut juurikaan lihaa jäljellä, joten hän repäisi siitä vaivattomasti viimeiset kylkiluut matkalla kaluttaviksi, ja heitti loput ruhosta puron rantatörmälle. Viimein hän astui kapeiden kynttiläkuusten joukkoon ja katosi pian pimeään. Ilmassa oli jokunen aste pakkasta.

Varsinkaan nyt Kivenpurijan ei tarvinnut miettiä, matkaisiko päivällä vai yöllä, sillä synkkä korpi pysyi alati hämäränä. Toisekseen, alueen hyvin harvaan ja hajalleen siroteltu asutus oli luultavasti niin kaukana, ettei häntä kuitenkaan nähtäisi vaikka marssisi keskipäivällä vihellellän ja tanssahdellen. Tähän Kivenpurija ei sentään ryhtynyt; riski, että yksikään oravaa suurempi otus näkisi moisen, oli kerta kaikkiaan sietämätön.

Niinpä peikko tyytyi löntystelemään määrätietoisella askeleella suoraan pohjannaulan suuntaan maisemia katsellen (lähinnä kuusia, sekä muutama erikoisen muotoinen kuusi). Samanlaista maastoa oli odotettavissa vielä ainakin viikon päivät, kunnes sen piti Umpisilmä-shamaanin puheiden mukaan muuttaman hiljalleen kumpuilevammaksi ja puuttomaksi.

Muutamaan päivään ei tapahtunut mitään mainittavampaa, lukuunottamatta sitä, että Kivenpurijalla alkoi olla tosissaan nälkä. Hän ei nimittäin ollut yhyttänyt ainoatakaan elävää koko metsätaipaleen aikana. Hetken ajan hän harkitsi kuin harkitsikin tanssahtelemaan ryhtymistä, silloin ainakin joka toisen kuusen takaa ilmaantuisi hihitteleviä jäniksiä, mäyriä ja muita pik-

kupurtavia.

Kaljupäinen peikko ei kuitenkaan ehtinyt montaakaan piruetta, ennen kuin haistoi jotain. Askel pysähtyi ja Kivenpurija painui vaistomaisesti suojaan lähimmän puun varjoon. Hän nuuhkaisi leveällä nenällään vielä muutaman kerran paikantaen vainun suuntaa. *Ei edes kovin kaukana.*

Peikko lähti hiipimään hajun lähdetä kohti. Jonkin ajan päästä hän sai varmistuksen epäilyilleen: Kivenpurijan korviin kantautui ääniä – ihmispuhetta. Hän virnisti nälkäisesti; Ihmisihiha oli mitä herkullisinta, etenkin salvian kanssa, mutta menetteli oikein hyvin raakanakin, varsinkin kiljuvan nälän pikantilla mausteella höystettynä.

Kauempana häämötti nuotion kajo, ja peikko hiipi lähemmäs. Yhä vain pahaa-aavistamaton ihminen puheli yksikseen loimun luona. Tuota pikaa Kivenpurija pääsikin ryömimään niin lähelle pienen metsäaukean laitaan, että saattoi nähdä iltasensa. Hän pysytteli visusti nuotion valopiirin ulkopuolella puiden suojassa. Sitten peikko henkäisi pettyneenä; Ihminen ei ollutkaan yksin.

Suuren nuotion – oikean kokon – vierellä huseerasi karkeaan, koruttomaan mustaan kaapuun sonnustautunut miekkonen, puhuen kovaan ääneen ympärilleen kerääntyneille samanlaisiin, mutta harmaisiin, puetuille ihmisille. Heitä oli useita kymmeniä, joten Kivenpurija ei kokenut suurta hinkua alkaa nujakoimaan heidän kanssaan. Touhu vaikutti kuitenkin muutoin niin kiinnostavalta, että hän jäi hetkeksi seurailemaan sitä mätäiden suojiin nojaillen leukaansa kämmeniinsä.

Mustakaapu väliin oikein jylisi, heristäen nyrkkiään vähän joka suuntaan harmaan seurakunnan kuunnelleessa hartaasti. Sitten hän vetäisi kaapunsa uumenista väänkyräteräisen pitkän puukon ja heristi vuorostaan sitä, huudellen edelleen hassulla lappalaisten kielellään.

Tämähän kävi jännittäväksi, Kivenpurija tuumi. Hän ei ollut koskaan kuullut lappalaisten harrastavan tällaisia menoja, ainoastaan, että he olivat hieman erikoista väkeä. *Mutta mitäs tuo korppi nyt keksi?* Mustakaapu käveli kokon toiselle puolelle pystytetyn jalustan luo. Sillä oli jokin kapine, jonka mies nosti, jolloin se paljastui kallotuopiksi. Hän ravisteli tuoppia pitelevän hihansa kyynärtaipeeseen ja vetäisi rivakalla liikkeellä syvän viillon käsivarteensa. Lähellä seissyt avustaja riensi ottamaan miehen ojentaman puukon, jolloin tämä saattoi valuttaa norona valuvaa vertaan tuoppiin.

Sitten hän laski sen takaisin jalustalle ja julisti vielä muutamana sanan. Muutama eturivissä istunut harmaakaapu hyppäsi oitis jaloilleen. Hetken he katselivat toisiaan syyttävästi, kunnes kaikki yhtä lukuunottamatta istuivat jupisten alas. Onnekas voittaja harppoi ylpeänä mustakaavun luo ja laski huppunsa niskaan. Hän paljastui tummahiuksiseksi lappalaisnaiseksi. Tällä oli tyyppilliset mantelimaiset tummat silmät ja leveät poskipäät. Kasvojen ei voinut sanoa olevan ryppyiset sillä ikääntyneellä tavalla, vaan pikemminkin naururyppyjen ja karun pohjolan kurtistamat.

Saarnamies käänsi tämän päättäväisesti kohti seurakuntaa ja painoi polvilleen. Sitten hän veti naisen pään taakse ja asetti avustajan ojentaman puukon tämän kaulalle. Nyt myös seurakunta alkoi toistella lyhyttä, yksitoikkoista mantraa. Nainen vaikutti olevan kuin hurmoksessa. Hänen silmänsä suorastaan paloivat ja hän levitti kätensä sivuille messuten kuin onnensa kukkuloilla.

Puukko välähti kokon loimussa ja verta suihkusi seurakunnan päälle. Mustakaapu vaihtoi jälleen aseensa kallotuoppiin ja valutti siihen vuorostaan uhratun naisen verta tämän ruumiin vavahdellessa hänen otteessaan. Jälleen messuamista tuoppi koholla, ja muutama seurakuntalainen tarttui veltoon uhuriin

paiskatakseen tämän tuleen. Käryävien hiusten katku iski ensimmäisenä piilostaan tarkkailevan Kivenpurijan nenään, vasta sitten kypsytyn lihan. hän irvisti, sillä tämä ei suinkaan ainkaan helpottanut hänen nälkäänsä. *Hulluja nuo lappalaiset*, peikko tuumi vetäytyessään takaisin metsän pimeyteen.

Hän ei törmännyt enää muihin ihmisiin, ennen kuin puusto tosiaan harveni ja loppui pian kokonaan. Tuota pikaa hänen edessään siinsi vain sumuisia kumpuilevia kiveliöitä joka suuntaan. Harmaa peikko kaarsi nyt jonkin verran luoteeseen, toivoen pian shyttävänsä Mustajärvestä laskevan joen.

Hänen ei tarvinnut paarustaa edes kokonaista päivänmatkaa, kun muuta maastoa peittävää utua tiheämpi pilvi kertoi virran olevan lähellä. Toinen selkeä merkki oli korviahuumaava kosken kohina. Kivenpurijaa ei huvittanut tarpoa loppumatkaansa vetisessä usvassa, joten hän tyytyi seurailemaan joenuomaa sopivan etäältä.

Illansuussa pohjoista horisonttia alkoi hallita erikoinen luonnonilmiö: Kuin vuoren korkuiset muurit olisi pystytetty rajamaan lapin ja eteläisten maiden rajaa. Pystysuorat, useamman kymmenen sylen korkuiset jyrkänteet vaikuttivat jatkuvan loputtomiin molempiin suuntiin läpipääsemättömänä esteenä, mutta Umpisilmä oli tiennyt kertoa, että lapin maahan vei tie, eräänlainen portti tuon hyisen joen alkulähteiltä, Mustajärven yli.

Maasto kohosi hieman, muuttaen joen entistäkin hurjemmaksi kiviseksi koskeksi. Aivan kosken ja kalliojyrkänteiden välistä vei kuitenkin hyvin kapea polku muurien ohi. Sille astuessaan Kivenpurijalle avautui ensimmäimen näkymä lapin outoon maahan, jonka monet sanoivat lumoavan näkijänsä mielen, lyöden häneen lapin kasteen – selittämättömän halun palata tuohon karuun ja syrjäiseen maailman kolkkaan, vastoin minkäänlaista järjellistä syytä.

Karu olikin Kivenpurijan edessä levittyvä näky, mutta kerta kaikkiaan lumoava: pyöreän patamaisen laakson pohjan täytti lähes kokonaan järvi, joka oli suurimmaksi osaksi yhä jäässä, niin kirkkaassa, että kristallinkaltainen vesi näkyi selvästi läpi. Järvi vaikutti saavan vetensä muutamista pohjoisen suunnalta valuvista väliin pikku putouksiksikin äityvistä puroista. Ne olivat kuitenkin vain sulamisvesiä, tosiasiaassa Mustajärvi oli *sai-vo*, ikään kuin valtava lähde, jonka hyinen vesi kumpusi syvältä maan uumenista. Saivoista liikkui mitä villimpiä huhuja, väittäen, että ne kaikki olisivat jotenkin yhteydessä toisiinsa. Uskokoon, ken tahtoo.

Kesäaikaan sen saattoi kiertää kuivin jaloin vain kapeaa polkua pitkin pystysuorina nousevien seinämien ja heti rantaviivasta tuntemattomiin syvyyksiin sukeltavan saivon välistä. Aivan laakson pohjoislaidalla kallio oli sortunut – tai kaiverrettu – karkeiksi portaiksi, ainoana reittinä lapin maahan. Kivenpurija vilkuili jään pintaa epäluuloisesti ja lähti hivuttautumaan polulle kopitellen itsekseen nyrkinkokoisella kivenmurikalla.

"Oikaise toki poikki! Kyllä se tuollaisen viikarin kestää", onton kuuloinen ääni kumisi yllättäen, aivan kuin se olisi tullut jään alta.

"Hah! Hyvä yritys, mutta mitäs tästä tuumit?", Kivenpurija naurahti pilkallisesti ja heitti kiven jäälle. Se räsähti oitis läpi. "Kivi järveen, näkki maalle!"

Melkein siinä samassa, kun kivi solahti järveen, jää myös aivan rannan tuntumassa rikkoutui, ja vedestä loikkasi useamman kyynärän korkeuteen leväinen, hukkuneen ruumista muistuttava otus. Se tupsahti jaloilleen rannalle pidellen päätään kaksin käsin.

"Mikä sinua oikein riivaa? Vaikka tuo ei kovin paksua olekaan, kyllä se silti kipeää ottaa, kun pää edellä pitää läpi tulla!", sähisi epäinhimillinen ääni.

"Itse yritit houkutella minua mokomalle riitteelle!", Kivenpurija tokaisi.

"No se nyt on sellainen tapa – vieraskoreutta", yhä vettä valuva, kelmeäihoinen ja suurisilmäinen vesihiisi puolustautui hivenen nolona. "Mutta jos olet arkajalka, kierrä vain polkua myöten. Lapinrappujen yläpäässä pitäisi olla vuoren heimon asiamies vastassa. Hauinleuka taitaa myös olla Tehlun luona", hiisi jatkoi koleasti, läpsytteli leveillä jaloillaan takaisin kivistävän päälakensa synnyttämään avantoon ja katosi syvyyksiin hyvästejä heittämättä.

Kivenpurija taas ei malttanut olla virnistämättä ilkkurisesti lähtiessään kiertämään täydellisen pyöreää saivojärveä. Se olikin suurempi kuin hän oli alun perin arvellut, ja kesti hyvän tovin, ennen kuin peikko pääsi pohjoisen kummallisille portaille. *Kuin jättiläisille tehdyt*, hän tuumi ohimennen, eikä arvannutkaan kuinka lähelle osui. Ei hänkään mikään vähäpätöinen räkätappi ollut, mutta joutui silti harppomaan toden teolla askelmalta toiselle.

Ylhäällä häntä odottikin omituinen näky. Vuorenpeikkojen heimoon kuuluva soturi nojaili pitkästyneen oloisena jäkälää pupeltavaan poroon. Hän oli pukeutunut hieman samankaltaiseen harmaaseen kaapuun kuin Kivenpurijan aiemmin näkemät ihmiset, jos kohta tyylikkäämpään ja ikään kuin uhkaavampaan, olkapanssareineen ja niitteineen, jotka olivat korostavinaan valtaa ja kunnianarvoisuutta.

Korujen ja sormusten täyttämät kädet vetivät hupun niskaan paljastaen erikoisella tavalla maalatut kasvot ja niinikään vas-kihelyin ja kaiverruksin koristellut torahampaat. Vuorenpeikko haroi rastoittuvaa tukkaansa niin, että siihen pujotetut helmet ja simpukankuoret helisivät.

"Kas, sinähän resupekka olet!", hän virkkoi katsellen Kivenpurijan reissussa ryvetyntä olemusta ylenkatseellisesti.

"Ja sinä oikea harakanpesä", tämä ärähti hetkeäkään miettimättä.

Matka oli ollut pitkä ja Kivenpurija oli niin nälkäinen, että olisi saattanut vaikka uhrata koko purukalustonsa jauhaessaan moista metallimäärää.

"Älä nyt leikistä suutu! Tämä on vain tällainen... virkapuku", vuorenpaikko naurahti ystävälliseen sävyyn ja jatkoi jokseenkin hätäisesti: "Näimme toki tulosi jo kaukaa, ja vaikutat olevan etelän metsäheimosta. Mitä sinä täältä haluat?"

"Iso sanoi, että asiani kuuluu teidän heimopäällikölle, ei muille."

"Ei minua suoranaisesti kiinnostakaan, mitä teillä etelänvetelillä on kuninkaalle muka sanottavaa. Joka tapauksessa, hän se minut pyysi tuomaan luokseen, ja käski antamaan toisen poron sinulle."

"Kovin ystävällistä", Kivenpurija virkkoi.

Vuorenpaikko oli jo loikannut oman ratsunsa selkään, kun huomasi toisen poron sangen hölmistyneen ilmeen.

"Ei. Laske se maahan. Tarkoitus oli, että se kantaa sinua, eikä toisin päin", hän selitti aran kärsivällisesti.

Kivenpurija oli nostanut eläinparan harteilleen kuin jauhosäkin. Se ei vaikuttanut olevan täysin tilanteen tasalla, vaan katsele vuorenpaikkoa yhtälailla apua anellen, toisaalta kuin toivoen, ettei osia tarvitsisikaan vaihtaa.

Kalju metsänpaikko nosti poron eteensä ja mulkoili sitä epäillen:

"Tämäkö? Oletko aivan varma? Näyttää jokseenkin hintelältä."

Hän saattoi vaikka vanhoa, että poro veti vatsaansa sisään, selkäänsä notkolle ja poskiaa lommolle.

"Äh, kyllä se sinut kantaa. On se isompiakin", vuorenpaikko vähätteli.

"No, jos ei, niin syön sen", Kivenpurija tuumi huuliaan nuolaisten. Poro pärskähti pitkän puhalluksen.

Harmaa järkäle kapusi yllättävän varovaisesti eläimen selkään vuorenpaikon odotellessa kärsimättömänä ja he pääsivät matkaan.

Maasto oli silmiinpistävän karua, ja paksu sumu roikkui ylängön päällä kuin untuvatäkki. Ainoa kasvillisuus koostui harmaasta jäkälästä, jota tuntuikin riittävän loputtomiin verkalleen kohoilevassa maisemassa. Kivenpurija katseli ympärilleen.

"Onko koko lappi tällaista sänkeä?", hän kysyi.

Vuorenpikko kohautti harteitaan:

"Eipä oikeastaan – vain tästä länteen päin. Idässä on jonkin verran suolämpäreitä ja kai siellä joku vaivaiskoivu ja kuusikkokin yrittää teeskennellä, että kaikki on hyvin. Suoraan pohjoisessa taitaa olla enimmäkseen rakkamaata, ei mitään mielenkiintoista..."

Porot lampsivat hiljalleen eteenpäin peikkojen keinuessa kyydissä. Oikeastaan he olisivat päässeet nopeammin kävelen, mutta Kivenpurija halusi lepuuttaa jalkojaan. Hänen mahansa tosin moursi äänekkäästi, saaden poron vilkaisemaan peikkoa jokseenkin huolestuneesti.

"Pitkästikö vielä?", Kivenpurija kysäisi.

"Ei. Perillä", vuorenpikko tokaisi ja osoitti sormellaan yläviistoon.

Edessäpäin illan tummentaman sumupilven sisältä näytti tuikkivan haaleita valopisteitä. Sieltä täältä, jotkut korkeammilta kuin puiden latvat, korkeammalta kuin mitä päivä paistoi, jotkin alemmalla. Mitä lähemmäs he tulivat, sitä enemmän valoja näkyi.

"Mitäs noituutta tämä on?", Kivenpurija kysyi kulmat kurtussa.

"Osaatko arvata, miksi meitä sanotaan vuorenpiekoiksi? Se

johtuu siitä, että asumme vuorella", hänen oppaansa virkkoi ironiaa tihkuen.

Kuin selvennyksenä hänen sanoilleen usvasta putkahtikin vuori. Tapahtuma muistutti usvasta esiin seilaavaa laivan kokkaa tai täysin purjein vastaan seilaavaa fröökynää.

Erikoisen tästä kyseisestä vuoresta teki muun muassa se, että se kohosi yksinäisenä huippuna muutoin pelkkää jäkälää kasvavasta maasta. Ikään kuin se olisi eksynyt tovereistaan ja jäänyt odottamaan pelastusta. Toisekseen sen rinteiltä tuikki tuhansittain mainittuja pieniä valoja. Muodoltaankin se muistutti pikemminkin tornimaista termiittikekoa kuin Kivenpurijan näkemystä säädyllisistä vuorista, joiden kuului oleman enemmän tavanomaisen muurahaispesän mallin mukaan rakennettuja – Pois lukien mittakaava. Lapissa kaikki tuntui olevan jotenkin luuhua.

"Räppänäitä", vuorenpaikko vastasi, ennen kuin virkaveljensä ehätti kysymäänkään valoista.

"Mutta niitähän on koko perhanan vuoren mitalta!", Kivenpurijalta pääsi.

Näky oli saanut hänet hetkeksi unohtamaan etiketin vaatimuksen esiintyä välinpitämättömänä ja järkähtämättömänä.

"Nimenomaan", paikallinen vastasi paljonpuhuvasti. "Tällä puolen on liuska, joka lähtee kiertämään vuorta, kierrosta ylempänä on pääportti. Ohjaavat sieltä eteenpäin."

"Etkö sinä tule?"

"En, minulla on... hommia", vuorenpaikko vastasi vältellen.

"Vai niin. Jaa, Kivenpurijaksi minua sanovat kuuloetäisyydellä", harmaa vastasi ja ojensi ryhmyisen, karkean kouransa.

"Taaluu", toinen vastasi ja paiskasi kättä.

Korut ja renkaat helähtivät. Taalulla oli niitäkin pitkä rivi, lähes kyynärpäähän saakka.

Saman tien hän jo karauttikin porollaan suoraan pohjoiseen

jättäen Kivenpurijan katselemaan jälkeensä.

"Vai vuorenkuninkaan poika. Tainnut kihota päähän", eteläinen mutisi itsekseen ja hyppäsi oman ratsunsa selästä. "Ala kalppia siitä, minusta tuntuu pahalta istua ruuan päällä."

Poro ei jäänyt odottamaan lisäohjeita vaan lähti löntystelemään laiskan oloisesti luoteeseen, kun taas Kivenpurija suuntasi marssinsa länteen, kohti linnamaista vuorta.

Sen silkka koko sai mittasuhteet vääristymään, ja peikko saikin tarpoa hyvän tovin ennen kuin astui liuskalle. Se oli riittävän leveä neljän, viidenkin astua rinnan, tai vaihtoehtoisesti ajaa vastatusten kaksilla leveillä kärryillä. Kivenpurija vilkaisi ylös, ja näki useampiakin uteliaita päitä kurkottelevan ylempien kierrosten ikkunaluukuista.

Pari pientä kivenmurikkaa jymähti hänen viereensä. Peikko arveli niiden olevan kaukaa yläpuoleltaan heitettyjä räkätappien kolttosia; josko saisivat tulijan päähän sattumaan (Kivenpurijaa itseään olisi ainakin kutkuttunut kokeilla heidän asemassaan).

Tosin, niin korkealta heitettynä – tai vaikka pudotettunakin – pienikin kivi ehtisi kiihdyttää sellaiseen vauhtiin, että se varmasti halkaisisi ihmiskallon. Peikot olivat kuitenkin tunnetusti kovapäinen laji.

Kivenpurija oli jo ennättänyt nousta puoli kierrosta, kun hän huomasi jonkin matkaa ylempänä erikoisia puu- ja köysirakennelmia. Ne muistuttivat hieman ihmisten lumiaitoja, sillä erotuksella, että nämä kannattelivat kinosten sijaan valtavankokoisia järkäleitä, oikeita hiidenkiviä. Kivenpurija nyökkäsi ihailleen. *Mitä oivallisin puolustuskeino!* Aidat olivat epäilemättä tarvittaessa kaadettavissa, jolloin kivivyöry syöksyisi kapealla liuskalla värjöttelevien hyökkääjäparkojen niskaan.

Noita kamalia liskuja riitti melkein koko kierroksen ympäri, mutta lopulta Kivenpurija saapui kallioon hakatun suuren hol-

Matka kohti Kylmää kumpua jatkuu. Kuinka käy Virren-
pitäjän, Mannun eukon ja Maailmantuulen takojan, kun vas-
tukset vain vaikeutuvat?

Onko mikään sitä, miltä näyttää, ja voiko edes vihollisiin enää
luottaa?

Tuulen varjo jatkaa Maailmanrumpu-saagaa siitä, mihin
ensimmäinen osa jäi. Kallas, Ervas ja Kaesa-muori ovat läht-
eneet pitkälle matkalle kohti lapin maata, aikeenaan pysäyttää
hirmuisten Jotunien paluu tälle maailman rummunkalvolle.
Matkaa hidasti peikkojen armeija, joka saartoi matkalaiset
viikinkiverta suonissaan kantavan Rosten linnaan. Töpärän
paon jälkeen toverimme ovat yksin pohjolan erämaan ar-
moilla - vai ovatko?

BoD – Books on Demand

ISBN: 978-951-568-186-7

